

Godfather of Blues (popmagazine Fret)

Met een droge knik geeft hij het toe. Harry “Cuby” Muskee (10 juni 1941) is de Godfather of Blues in Nederland. ‘Ik was inderdaad de enige in dit land die die muziek maakte. Cuby + Blizzards was dé bluesband uit Nederland. En dat we van het Drentse platteland kwamen, dat was alleen maar mooi. We waren toch een soort cultband.’

Een plons in de oertijd der vaderlandse popmuziek met Harry “Cuby” Muskee. Toen R + B nog gewoon rhythm ‘n blues betekende.

door Frank Antonie van Alphen

‘Toen ik jong was luisterde ik al naar jazz en blues, naar alles wat uit de Mississippi Delta kwam; ik ging naar folkbluesfestivals toe. In Engeland had je The Rolling Stones, Alexis Korner en The Pretty Things die aan blues deden.’ En in Holland was de tijd ook rijp. Voor néderblues. Muskees muziekcarrière nam serieus vorm aan, toen hij zich in 1964 aansloot bij een band die The Rocking Strings heette, waarin ook ene Eelco Gelling speelde, een gitarist. Cuby + Blizzards was geboren. En toen Muskee de elpee *Live At Newport* van John Lee Hooker had gehoord, was het muzikale pad dat bewandeld moest worden duidelijk: C + B = R + B.

Natuurlijk waren ze niet de eerste Hollandse bluesband, maar werden wel de belangrijkste. Rob Hoeke was al actief sinds 1956, maar speelde vooral boogiewoogie. De Bintangs begonnen in 1961 als indo-rock ‘n rollers, voordat ze de bluesrock-kant opgingen. En Cuby + Blizzards hielden zich aanvankelijk met nederbeat bezig. Maar niet voor lang. ‘We zijn begonnen in de omgeving van Assen, in jeugdhonk het Brandpunt, drie uur lang vier nummers spelen, weetjewel.’ Muskee wordt daar letterlijk de kleren van het lijf gerukt. Met een onvrijwillige stagedive als gevolg. Omdat het overenthousiaste publiek van dancing Welgelegen (what’s in a name) in Oosterhesselen, hem van het podium trekt.

De eerste optredens in het buitenland, onder andere in Italië, zorgen in 1965 voor een internationale doorbraak. Cuby en de zijnen worden dé Hollandse bluespioniers buiten de eigen landsgrenzen. Elpees als *Desolation* en *Groeten Uit Grollo*, laten al snel onuitwisbare sporen achter. Net als een allesverschroeiend gezongen nummer als *Somebody Will Know Someday*, en het van apatisch liefdesverdriet verstilde *Window of My Eyes*. C + B scoren in 1967 de eerste grote hit met *Just for Fun*. ‘Gaan jullie wel eens over de grens?’, vraagt co-presentator Wim Sonneveld aan Muskee, tijdens de Edison-uitreiking voor *Desolation*, op het Grand Gala du Disque 1968. ‘Na’, antwoordt deze kurkdroog, ‘ze horen ons zó ook wel.’ Tot in de VS zelfs, home of the blues. In datzelfde jaar wordt Cuby + Blizzards in diverse landelijke tijdschriftpolls uitgeroepen tot de beste bluesband van het jaar. Met een pianist in de gelederen die in 1976 nog op *Kid Blue* mee zou spelen, maar het daarna vooral ver zou schoppen als rock ‘n roll junkie: Herman Brood.

Home of the Blues

Muskee: ‘Ik heb in Praag mogen spelen in ’68, nadat de Russen daar waren binnengevallen. Aan de grens werden we tegengehouden door Kalashnikovs en honden. Er werd contact gelegd via het ministerie en ons boekingsbureau, Paul Acket.

Er is toen iemand met een taxi vanuit Praag naar de grens gekomen. Toen mochten we de grens passeren. Het concert was fantastisch; aardige mensen; heel indrukwekkend.' Eind 1969 wordt het catchy *Appleknockers Flophouse* in eigen land een knaller van een hit. Maar succes nekt de band. Er wordt zo uitpuittend door Europa getoerd, dat er geen tijd is om te repeteren. En als gevolg daarvan worden er kwalitatief matige elpees afgeleverd. Op de succesvolle jaren zestig, volgt de dip van de vroege jaren zeventig. Het afscheidsconcert van 1973 - een dag voor Muskees verjaardag, en de live in VARA's Nederpopzien opgenomen afscheidselpee van begin 1974, zetten een voorlopige punt achter de carrière van Cuby + Blizzards. Neerlands bluesbuste is omgevallen.

Dan breekt een periode aan van komen en gaan. Met bandnamen als Red, White & Blue (1975), Harry Muskee Band (1977-1978), Muskee Gang (1982-1986), Muskee (1990-1996), waarmee Harry Muskee vooral hardnekkig probeert te weigeren op oude Cuby-successen te teren. Hij scoort nog een bescheiden hitje met een nummer als *Brother Booze* (1991), maar de dagen van legende Cuby + Blizzards lijken voorgoed voorbij. Of niet?

Comeback in succesbezetting

Halverwege de jaren negentig loopt de band Muskee vast in het clubcircuit, en valt uiteen. Dan kun je het best *the travelling blues* hebben, als je weet dat je naar je vaste stek terug kan keren. En wel naar de succesbezetting van weleer, terug naar de oude Cuby + Blizzards. En dat een trio van vrienden en zakenmensen hebben besloten die comeback een fikse financiële duw in de rug te geven, is mooi meegenomen. De groep zegt het clubcircuit vaarwel, en kiest voor optreden in het theater. Met Helmig van der Vegt op toetsen, Hans Lafaille op drums en Herman Deinum bas. De naam van gitarist van-het-eerste-uur Eelco Gelling, ontbreekt opvallend. Diens rol is overgenomen door Erwin Java, Muskees trouwe soulmate van de laatste negentien jaar. 'De meeste mensen bouwen af na het vijftenzestigste levensjaar, ik ben nog steeds aan het opbouwen', lacht Cuby. In 2004 wordt er een tour langs het clubcircuit georganiseerd met een hommage aan Muskees overleden held John Lee Hooker. Er staat voor dit jaar een nieuwe cd op stapel, die geproduceerd zal worden door Daniël Lohues, die enige tijd geleden ook the blues gezien heeft. Muskee: 'Op onze nieuwe cd staat onder andere een nummer dat respect voor de volkeren tussen de Eufraat en de Tigris heeft. Dat is nodig, want je hoort tegenwoordig geen kritische songs meer. Die platenmaatschappijen durven tegenwoordig niks meer.'

Ook een blueszanger op leeftijd heeft nog genoeg energie om door te gaan. 'Zo lang de voorraad strekt zeg ik altijd maar. Als ik het niet meer leuk vind zal ik stoppen. En als het publiek het niet meer leuk vindt, dan moet ik wegwezen. Maar het lijkt me niks om aan de bosrand te gaan zitten.'

En als het dan toch stil als aan een bosrand moet zijn, dan liever een stilteconcert geven op de afgelopen editie van Lowlands. Daar wisten Cuby + Blizzards blijkbaar een nieuw potentieel aan jong publiek aan te boren. 'Nederland gaat wel vreemd om met z'n ouwe helden. Als in Amerika The Allman Brothers spelen, dan zit de tent hartstikke vol. Maar hier hoor je niks meer van de oude helden, er is geen traditie. Al moet ik wel zeggen dat het Nederlandse publiek geweldig dom is. Men luistert alleen maar naar al die Hazes-klonen. Dat zijn mensen die met een orkestband komen

opdraven en verder niks kunnen. Het stelt helemaal geen fuck voor. En dat verkoopt dan. Als je vervolgens daar een keer met een liveband aan komt zetten, dan weten ze niet waar ze het zoeken moeten. Ik vind het een vreemd soort van dualiteit. Als je op een festival in Culemborg speelt - waar zo'n tienduizend mensen op af komen, dan hoor je daar op de radio niks van.'

Maar Muskee kan tevreden op zijn carrière terugkijken. 'Ik heb er geen problemen mee zoals het gegaan is. Er had financieel misschien wel meer ingezet... ik kan wel zeggen dat er verkeerd is gemanaged, maar dat is allemaal achteraf gelul. We hebben het niet slecht gedaan, we hebben het gehaald - net als Golden Earring zijn we overeind gebleven. Dus wat dat betreft ben ik wel tevreden. Dat zou ik eigenlijk ook moeten zijn, want ze hebben me alles gegeven wat ze konden geven. Van een ridderorde tot aan een culturele prijs tot aan een borstbeeld (in Grollo, het vroegere Grollo). Dus dat is niet zo verkeerd, denk ik dan.' En waar hij dat "Cuby" vandaan heeft? Zo heette de oude hond van zijn burens.